

УПРАВЛІНСЬКА КУЛЬТУРА ЯК ВЕКТОР СОЦІОКУЛЬТУРНОГО РОЗВИТКУ СУСПІЛЬСТВА

Афанасьєва Л.В.

Мелітопольський державний педагогічний університет імені Богдана Хмельницького, м. Мелітополь, Україна

***Summary.** In the article the processes of formation of managerial culture on the democratic principles of social development are explored. It has been found that the use of various managerial tools, including skills and skills based on developed intercultural competence, increases the effectiveness of the actions of managers and facilitates coordination of the community as a whole.*

***Keywords:** society, management culture, state, socio-cultural sector, intercultural competence.*

Сучасне українське суспільство вбачає в прозорому доступі до інформації щодо процесів управління державою і її соціокультурним сектором свій певний культурний ресурс. В тій чи іншій формі зазначені вище управлінські механізми ставлення до культури як інструменту суспільного розвитку зустрічаються в повсякденні, професійній і суспільній практиці членів міської громади, вони досить легко упізнавані і відрізняються один від одного. У діяльності розвиненої соціально-культурної спільноти можуть гармонійно поєднуватися елементи всіх управлінських культур, наприклад: традиційні заходи і соціально значущі ритуали; творча конкуренція й чіткість в дотриманні правил процедури та виконанні посадових інструкціях для виконавців; наділення моральними повноваженнями осіб, які мають високий морально-соціальний статус, заснований на їх культурної компетентності та суспільній довірі, пропаганда відкритих і дружніх взаємин між професійними стратами і різними субкультурами міської громади [4].

Так чи інакше, оскільки кадровий ресурс місцевого управління різних рівнів сьогодні укладають переважно члени громад, що набували управлінського досвіду переважно у виробничих і комерційних структурах, доречною є засторога щодо прямого механічного перенесення стосовно людини або спільнот бізнесових засад діяльності [3]. Ця засторога, на нашу думку, полягає насамперед в неприпустимості такої редукції ідеологічної основи «людських потреб», яка схильна переносити інженерний підхід, що дозволяє забезпечувати функціонування значно простіших систем, на культурно-комунікативне забезпечення людини в правовому суспільстві. Усвідомлення катастрофічних наслідків можливого гострого конфлікту культурних цінностей. В середині соціального середовища ще у 80-х роках ХХ століття дозволило виявити й актуалізувати проблему пошуку засад сумісності ціннісно-моральних критеріїв сучасної світової культури як комплексу цінностей і уподобань. Перенесений в практичну площину розгляд передумов і методів досягнення крос-культурного порозуміння дозволяє нам сьогодні

стверджувати, що свідоме використання різноманітного управлінського інструментарію, в тому числі навичок і умінь, що ґрунтуються на розвиненій міжкультурній компетентності, підвищує ефективність дій управлінців і сприяє координації дій співтовариства в цілому. Очевидно, що тільки такий підхід сприяє оптимальному виборів векторів, забезпечує належну стійкість темп соціокультурного розвитку спільноти.

Висновки. Вищенаведене дає нам всі підстави вважати, що, такі ключові компетенції в управлінській культурі, як творче мислення, перспективне бачення, вміння захопити спільноту не лише вигідним проектом, але й суспільною мрією, не просто корелюють з міжкультурною компетентністю, а багато в чому визначають потенційний розквіт чи занепад безлічі паралельних ліній соціальної і творчої реалізації членів спільноти в міських просторах.[1] Й це повинно базуватись на співставленні – це ідея показати своє обличчя, відкритись і не ніколи не приховувати його; співдружності – як концепту культивування форми товариства, в якій сучасні технології більше слугують взаємозв'язаним індивідуам, ніж управлінцям; співучасті – торкається всіх трьох засад переформатування розвитку сучасної царини людських взаємин, адже «зміни» можливі лише унаслідок продуктивного діалогу «різноманіття», тобто «діалогу», насамперед як співставлення цього різноманіття в сенсі напруженого обміну ідеями за чи проти того чи іншого загалом.

Список літератури

1. Афанасьєва Л. Міжкультурна компетентність як стратегема демократичного розвитку поліетнічної міської громади /Л. Афанасьєва // Українознавчий альманах. 2017. - Вип. 20. - С. 62–66.
2. Афанасьєва Л. Интеркультурность как успешная модель развития поликультурного городского сообщества / Л. В. Афанасьєва, Р.І. Олексенко // Mokslas ir praktika: aktualijos ir perspektyvos. – 2018. – С. 6-13.
3. Застрожнікова І.В. Державне регулювання підготовки кадрів для об'єднаних територіальних громад вищими навчальними закладами України / І.В. Застрожнікова //Актуальні проблеми державного управління: зб. наук.пр. – Х.: Вид-во ХарРІ НАДУ «Магістр», 2019. – Вип. 1 (55).
4. Молодиченко В. Міжкультурна компетенція і компетентність у сучасній соціальній комунікації / В. Молодиченко, Л. Афанасьєва // Versus. – 2016. - № 8. – С. 24-31.